

Sygn. akt III CZ 51/14

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka (przewodniczący)

SSN Marian Kocon (sprawozdawca)

SSN Marta Romańska

w sprawie ze skargi B. S.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu
Apelacyjnego z dnia 18 października 2012 r.

z powództwa Syndyka masy upadłości L.-P. sp. z o.o.

w upadłości likwidacyjnej w K.

przeciwko B. S.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 9 grudnia 2014 r.,

zażalenia pozwanej

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 25 lutego 2014 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

W skardze o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 18 października 2012 r. B. S. powołała się na dokumenty, orzeczenia sądu karnego z 2010 r., z których wynika, że członkowie zarządu powódki M. K. i L. J. oświadczyli notariuszowi niezgodnie z prawdą, iż Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników podjęło uchwałę o wyrażeniu zgody na nabycie nieruchomości.

Sąd Apelacyjny odrzucił skargę wobec braku ustawowej podstawy wznowienia oraz niezachowania terminu do jej wniesienia (art. 410 k.p.c.).

W zażaleniu na to postanowienie skarżąca wniosła o jego uchylenie. Zarzuciła, że postanowienie o odrzuceniu skargi o wznowienie jest błędne, albowiem Sąd Apelacyjny dokonał merytorycznej oceny podstaw skargi, co na etapie badania dopuszczalności skargi jest niedopuszczalne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 410 § 1 k.p.c. sąd odrzuca skargę wniesioną po upływie przepisanego terminu, niedopuszczalną lub nieopartą na ustawowej podstawie. Skarga o wznowienie postępowania nie opiera się na ustawowej podstawie w rozumieniu tego przepisu zarówno wtedy, gdy przytoczona w niej podstawa nie odpowiada wzorcowi którejkolwiek z podstaw wznowienia (art. 401, art. 401¹, art. 403 k.p.c.), jak i wówczas, gdy podstawa ta odpowiada wprowadzie temu wzorcowi, lecz w rzeczywistości nie wystąpiła (por. postanowienie SN z dnia 25 maja 2012 r., I CZ 35/12, nie publ.). Badanie oparcia skargi na ustawowej podstawie nie ogranicza się do kontroli, czy wskazane w skardze okoliczności odpowiadają ustawowym podstawom wznowienia, ale obejmuje również ustalenie, czy podstawa rzeczywiście istnieje.

Nowe okoliczności faktyczne lub środki dowodowe, które mogą mieć wpływ na wynik sprawy, to takie fakty, z których strona nie mogła skorzystać w postępowaniu prawomocnie zakończonym. "Wykrycie", o którym mowa w art. 403 § 2 k.p.c., odnosi się do okoliczności i dowodów w poprzednim postępowaniu w ogóle nieujawnionych i wówczas nieujawnialnych, bo nieznanymi stronie i dla niej

niedostępnych. Nie odnosi się więc do okoliczności i dowodów wcześniej istniejących, a tylko niedostrzeżonych przez stronę (por. postanowienie SN z 15 maja 1968 r., I Co 1/68, OSNCP 1969 Nr 2, poz. 36, postanowienie SN z 17 stycznia 2001 r., IV CKN 1515/00, nie publ., postanowienie SN z 19 stycznia 2006 r., IV CZ 143/05, nie publ.). Nie dotyczy również takich okoliczności, które strona mogła powołać w prawomocnie zakończonym postępowaniu, mając ku temu obiektywnie istniejącą możliwość.

Sąd Apelacyjny w szczegółowych motywach orzeczenia zadośćuczynił wymogowi ustalenia, że orzeczenia sądowe z 2010 r. nie stanowią nowego dowodu w rozumieniu art. 403 k.p.c. i nie odpowiadają tej podstawie wznowienia postępowania. Sąd Apelacyjny trafnie przyjął, że tych dowodów nie można zakwalifikować, jako takich, które w prawomocnie zakończonym postępowaniu były dla strony "nieujawnialne".

Ubocznie, już tylko wobec powyższego bez znaczenia prawnego z punktu widzenia spełnienia przesłanek z art. 403 § 2 k.p.c. jest podnoszone zagadnienie, czy wskazane przez skarżącą dowody miałyby wpływ na wynik sprawy.

Z tych przyczyn orzeczono, jak w postanowieniu.